

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

13.12.18
TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU
PRIMLJENO

07-12-2018

Poslovni broj: 76 Pž-4697/2018-2

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Lidije Tomljenović, predsjednika vijeća, Mirne Maržić, suca izvjestitelja, i Marine Veljak, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja RAMS d.o.o., Osijek, Vukovarska 76, OIB 87307332589, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Filaković, odvjetnik u Osijeku, protiv tuženika ĐAKOVAČKO-OSJEČKA NADBISKUPIJA, CARITAS Osijek, kojeg zastupa punomoćnik Zoran Šarić, odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu Zoran Šarić i Slavko Nedić u Osijeku, radi isplate iznosa od 2.330.000,00 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-145/2018-67 od 20. lipnja 2018., u sjednici vijeća održanoj 30. listopada 2018.

riješio je

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-145/2018-67 od 20. lipnja 2018. u točki 1. izreke u dijelu kojim je odbijen zahtjev tužitelja za isplatu iznosa 1.830.000,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od 1. siječnja 2003. do isplate, te u točki 2. njene izreke u dijelu kojim je naloženo tužitelju naknaditi tuženiku trošak postupka u iznosu od 388.733,73 kn u roku od osam dana.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-145/2018-67 od 20. lipnja 2018. u točki 1. izreke u dijelu kojim je odbijen zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 500.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na navedeni iznos teče od 1. siječnja 2003. do isplate i u dijelu točke 2. izreke kojim je tužitelju naloženo tuženiku naknaditi trošak postupka u iznosu od 106.216,27 kn i sudi:

1. Nalaže se tuženiku Caritas Đakovačko-srijemske biskupije iz Đakova isplatiti tužitelju Rams d.o.o., Osijek, iznos od 500.000,00 kn (petstotisuća kuna) sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. siječnja 2003. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od osam dana.

2. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška u iznosu od 106.216,27 kn (stošettisućadvjestošesnaest kuna i dvadesetsedam lipa) kao neosnovan.

Obrazloženje

Pobijanom presudom u točki 1. njene izreke prvostupanjski sud je odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 2.330.000,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. siječnja 2003. do isplate, kao i za naknadu troška parničnog postupka, sve u roku od 15 dana. U točki 2. izreke tužitelju je naloženo naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 494.950,00 kn u roku od osam dana.

Tako je prvostupanjski sud odlučio, nakon što je u ponovljenom postupku, nakon ukidne odluke ovog suda poslovni broj PŽ-5790/2015-5 od 7. ožujka 2018., utvrdio činjenice na koje mu je ukazano u uputi, utvrdio da nije osnovan prigovor presuđene stvari, ali je ponovo utvrdio da je osnovan prigovor promašene pasivne legitimacije tuženika, slijedom čega se nije upuštao u ocjenu prigovora zastare.

Odluku o trošku prvostupanjski je sud donio primjenom odredbe članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11-pročišćeni tekst i 25/13; dalje: ZPP).

Protiv te presude tužitelj je podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, pobijajući i odluku o trošku s prijedlogom da ovaj sud presudu preinači na način da prihvati u cijelosti tužbeni zahtjev.

U žalbi navodi da prvostupanjski sud nije dao valjane razloge za odbijanje tužbenog zahtjeva, da je obrazloženje proturječno samo sebi i izreci presude, da odlučne činjenice nisu pravilno ocijenjene, da prvostupanjski sud, iako je pravilno utvrdio nakon izvršenog uvida u predmete St-149/01, P-300/01 i P-597/04 da se ne radi o presuđenoj stvari, nije pravilno ocijenio postojanje tuženikove pasivne legitimacije, jer prvostupanjski sud uopće nije naveo iz kojeg razloga ne prihvaća istinitost sporazuma od 2. listopada 1999. koji su potpisali svi sudionici poslovnog odnosa i što niti jedna od stranaka nije pobijala.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba je djelomično osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe članka 365. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a) ovaj sud nalazi da ista u dijelu navedenom u točki II. izreke ove presude nije pravilna i na zakonu osnovana jer su ostvareni svi žalbeni razlozi iz odredbe članka 353. stavka 1. ZPP-a.

Ovaj je sud već iznio svoja utvrđenja u rješenju poslovni broj PŽ-5790/2015-5 od 7. ožujka 2018. i predmet vratio na ponovan postupak s uputom da treba utvrditi da li se obračun od 2. listopada 1999., za koji ovaj sud smatra da ima dokaznu snagu osnovanosti potraživanja

u iznosu od 1.500.000,00 kn, odnosi upravo na potraživanje tužitelja iz tužbe ili je o istom već odlučeno u nekom drugom postupku. Također je jasno istaknuto da o prigovoru zastare treba odlučiti primjenom odredbe članka 371. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01; dalje: ZOO) te da nije zastario samo njegov posljednji obrok, kao i da je, u tom slučaju, na tuženiku teret dokaza da je podmirio dugovanja preuzeta navedenim pravnim poslovima.

Iz obrazloženja pobijane presude i podataka u spisu proizlazi pravilnost zaključka prvostupanjskog suda da o konkretnom potraživanju nije odlučivano ni u jednom drugom postupku niti izvansudskom nagodbom pa proizlazi da se ne radi o presuđenoj stvari.

Na temelju podataka u spisu ovaj sud utvrdio je:

- da je između stranaka nesporno da su zaključile Ugovor o izvođenju radova 6. prosinca 1996.,
- da je, radi nastavka radova na duhovno rekreacijskom centru Satnički Ribnjak, 15. veljače 1998. sastavljen Dodatak Ugovoru o izvođenju radova 6. prosinca 1996. (list 4.-5. spisa) čiji je sastavni dio Troškovnik od 15. veljače 1998. (list 6.-8. spisa) sve na iznos od 2.330.000,00 kn koji je potpisan samo od strane tužitelja,
- da je 2. listopada 1999. sastavljen Obračun izvedenih radova na duhovno rekreacijskom centru Caritasa „EMAUS“ na lokaciji Satnički Ribnjak u 1988. godini za obračunsku situaciju broj 2. također na iznos od 2.330.000,00 kn, također potpisan samo od strane tužitelja,
- da je tužitelj 2. listopada 1999. sastavio Okončanu situaciju br. 2 (list 159. spisa), koja nije ovjerena od strane tuženika,
- da je istoga dana sastavljen Obračun izvedenih radova na duhovno rekreacijskom centru „EMAUS“ (list 12.-13. i 236. spisa) kojim je prihvaćena okončana situacija br. 2 (list 159. spisa) u iznosu od 1.500.000,00 kn te utvrđena dinamika plaćanja tog iznosa u tri rate od 500.000,00 kn s dospeljima 31. prosinca 2000., 31. prosinca 2001. i 31. prosinca 2002. i taj obračun je potpisan od strane ovlaštenih osoba za zastupanje tužitelja i tuženika pok. Msgr. Martina Radmana,
- da je tužba u ovom predmetu podnesena 31. prosinca 2007.,
- da o tom potraživanju nije odlučivano u nekom dugom postupku, slijedom čega se ne radi o presuđenoj stvari.

U ovom postupku tužitelj, dakle, traži isplatu iznosa od 2.330.000,00 kn na temelju Dodatka Ugovoru o izvođenju radova 6. prosinca 1996., troškovnika od 15. veljače 1998., okončane situacije br. 2 od 2. listopada 1999. i obračuna izvedenih radova na duhovno rekreacijskom centru Caritasa „EMAUS“ na lokaciji Satnički Ribnjak u 1988. godini za obračunsku situaciju broj 2., koja sva dokumentacija je potpisana samo od strane tužitelja.

Budući da između stranaka nije sporno da je tužitelj izvodio radove na duhovno rekreacijskom centru Caritasa „EMAUS“ na lokaciji Satnički Ribnjak tijekom 1998. godine, ali je sporna količina i vrsta radova koji proizlaze iz Dodatka Ugovoru, iako je tužitelj dostavio presliku građevinske knjige (list 160.-168. spisa), presliku građevinskog dnevnika (list 169.-203. spisa) iz kojeg proizlazi da su radovi vršeni u periodu predviđenom Dodatkom Ugovoru te da tužitelj, temeljem obračuna izvedenih radova na duhovno rekreacijskom centru „EMAUS“ (list 12.-13. i 236. spisa) kojim je prihvaćena okončana situacija u iznosu od 1.500.000,00 kn te utvrđena dinamika plaćanja tog iznosa u tri rate od 500.000,00 kn s

dospijećima 31. prosinca 2000., 31. prosinca 2001. i 31. prosinca 2002., a o kojem potraživanju nije odlučivano u nekom dugom postupku, proizlazi da tužitelj ima utvrđeno potraživanje upravo u tom iznosu.

Naime, niti jedna od stranaka nije s uspjehom osporila istinitost tog obračuna (list 13. spisa) i njegovo zaključenje, a čime se, sukladno odredbi članka 73. ZOO-a, ima smatrati zaključenim Dodatak Ugovoru o izvođenju radova 6. prosinca 1996. (list 4.-5. spisa), slijedom čega se ukazuje pogrešnim zaključak prvostupanjskog suda o nedostatku pasivne legitimacije tuženika.

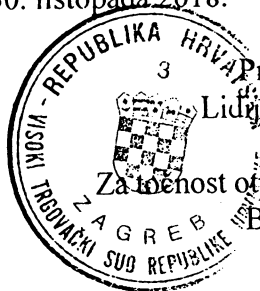
Nadalje ovaj sud utvrđuje da, prema odredbi članka 387. ZOO-a dužnik, raspolaganjima sadržanim u obračunu od 2. listopada 1999., gdje posljednja rata u iznosu od 500.000,00 kn dospijeva na naplatu 31. prosinca 2002., te podnošenjem tužbe 31. prosinca 2007., tužitelj u konkretnom postupku osnovano može potraživati iznos od 500.000,00 kn zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od 1. siječnja 2003., koji jedini nije u zastari, uzimajući u obzir odredbu članka 371. ZOO-a.

Stoga je ovaj sud temeljem odredbe članka 373. ZPP-a preinačio prvostupanjsku presudu kao u točki II.1. izreke i dosudio tužitelju navedeni iznos, sa zakonskim zateznim kamatama sukladno izmjenama odredbe članka 29. stavka 2. ZOO-a.

Odluku o trošku postupka ovaj je sud preinačio primjenom odredbe članka 154. stavka 2. ZPP-a, uzimajući u obzir razmjer uspjeha stranaka u sporu, tužitelja 21,46% i tuženika 78,54%, budući da prvostupanjska odluka o trošku nije konkretno pobijana.

U preostalom je dijelu prvostupanjska presuda potvrđena primjenom odredbe članka 368. ZPP-a.

Zagreb, 30. listopada 2018.

Predsjednik vijeća
Lidija Tomljenović, v. r.

Za vjernost opravka – ovlašteni službenik
Brankica Curman